

BEVROREN

MARY
KUBICA
Bevroren

Vertaling Karin Schuitemaker

HarperCollins

© 2014 Mary Kyrychenko
Oorspronkelijke titel: *The Good Girl*
Vertaling: Karin Schuitemaker
Omslagontwerp: twelph.com
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 1990 1

NUR 305
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
HARLEQUIN en de H & DIAMOND DEVICE zijn handelsmerken van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EVE

ERVOOR

Ik zit aan de ontbijttafel met een beker warme chocolademelk wanneer de telefoon gaat. In gedachten verzonken staar ik door het achterraam naar de tuin, die, al in de greep van de vroeg ingevallen herfst, een en al bladeren is. Dode bladeren vooral, soms nog bungelend aan hun tak, levenloos. Het is laat in de middag. De wolken hangen laag; de temperatuur is onder de tien graden gedoken. Het gaat me te snel, bedenk ik. Waar is de tijd in 's hemelsnaam gebleven? Het is alsof we gisteren nog het voorjaar begroetten, en twee tellen later de zomer.

De telefoon rukt me ruw los, en in de overtuiging dat het waarschijnlijk toch een telemarketeer is, blijf ik zitten waar ik zit. Ik koester die paar uurtjes rust voordat James weer het huis en mijn wereldje binnen stormt, en ik wil zeker geen kostbare minuten verspillen aan een verkooppraatje waar ik toch nee tegen zal zeggen.

Het irritante gerinkel houdt op en begint even later opnieuw. Puur om ervanaf te zijn neem ik op.

'Ja?' zeg ik op geërgerde toon. Ik sta nu midden in de keuken, met mijn heup tegen het kookeiland.

'Mrs. Dennett?' vraagt een vrouw. Ik speel even met de gedachte haar te zeggen dat ze een verkeerd nummer heeft, of haar praatje af te kappen met een kort maar krachtig 'geen interesse'.

'Daar spreekt u mee.'

'Mrs. Dennett, met Ayanna Jackson.' Die naam herken ik wel.

Ik heb haar nooit ontmoet, maar ze is al ruim een jaar een vast gegeven in Mia's leven. Hoe vaak ik haar naam niet heb horen vallen: *Ayanna en ik gaan zus... Ayanna en ik hebben zo...* Ze legt uit waar ze Mia van kent, dat ze allebei voor de klas staan op de middelbare school voor alternatief onderwijs in de stad. 'Ik bel niet ongelegen, hoop ik?'

Ik hou even mijn adem in. 'Nee hoor, Ayanna. Ik kom net binnen,' lieg ik.

Mia wordt over een maandje vijftientig, op 31 oktober. Ze is geboren op Halloween, en dat is vast de reden waarom Ayanna nu belt. Ze wil een feestje geven – een surpriseparty? – voor mijn dochter.

'Mrs. Dennett, Mia was vandaag niet op haar werk.'

Dat is een onverwachte wending. Het duurt even voordat ik kan omschakelen. 'Dan zal ze wel ziek zijn,' zeg ik. Mijn eerste neiging is om mijn dochter in bescherming te nemen; ze had ongetwijfeld een goede reden om niet naar haar werk te gaan of zich niet af te melden. Mijn dochter mag dan een vrije ziel zijn, ze is wel betrouwbaar.

'Hebt u misschien iets van haar gehoord?'

'Nee,' antwoord ik, maar zo bijzonder is dat niet. Er gaan dagen voorbij, soms zelfs weken, dat we elkaar niet spreken. Sinds er e-mail bestaat, is het doorsturen van slappe rondzendberichtjes onze innigste vorm van contact.

'Ik heb haar vaste nummer gebeld, maar er werd niet opgenomen.'

'Heb je iets ingesproken?'

'Ja, een paar keer zelfs.'

'Maar ze heeft nog niet teruggebeld?'

'Nee.'

Ik luister maar met een half oor naar de vrouw die ik aan de lijn

heb. Ik staar naar buiten, waar de buurkinderen aan een iel boompje schudden zodat de laatste blaadjes op hen neerregen. Die kinderen zijn mijn klok; als ze opduiken in de achtertuin, weet ik dat het namiddag is, de school is uit. Als ze weer naar binnen gaan, moet ik het eten gaan opzetten.

‘En op haar mobiel?’

‘Dan krijg ik meteen de voicemail.’

‘Heb je –’

‘Ik heb een bericht ingesproken.’

‘Weet je zeker dat ze zich niet ziek heeft gemeld?’

‘Op de administratie hebben ze niets van haar gehoord.’

Ik vraag me zorgelijk af of Mia nu in de problemen komt. Of ze misschien ontslagen wordt. Op dat moment komt nog niet in me op dat ze nu al in de problemen zou kunnen zitten.

‘Het brengt je niet in een al te lastig parket, hoop ik?’

Ayanna vertelt dat Mia’s leerlingen in het eerste lesuur haar afwezigheid nergens hadden gemeld en dat het pas in het tweede uur begon rond te zingen: Ms. Dennett was niet op school, en er was geen invaller. De directeur had de klas onder zijn hoede genomen tot een invalkracht kon worden opgetrommeld. In de tussentijd bleken in het lokaal tags op de muren te zijn gekalkt met Mia’s chique kunstmaterialen, de spullen die ze op eigen kosten had aangeschaft nadat het schoolbestuur haar verzoek had afgewezen.

‘Vindt u het ook niet vreemd, Mrs. Dennett?’ vraagt ze. ‘Dit is niets voor Mia.’

‘Ach, Ayanna, ze heeft er vast een goede reden voor.’

‘Zoals?’

‘Ik zal de ziekenhuizen gaan bellen. Er is een nummer in haar wijk –’

‘Dat heb ik al gedaan.’

‘Haar vrienden dan,’ zeg ik, maar ik ken Mia’s vrienden niet. Ik hoor weleens namen voorbijkomen, zoals Ayanna en Lauren, en ik weet van een Zimbabwaan met een studentenvisum die teruggestuurd gaat worden, wat Mia vreselijk onrechtvaardig vindt. Maar ik ken hen niet, en achternamen of contactgegevens zijn niet zomaar te vinden.

‘Dat heb ik al gedaan.’

‘Ze duikt wel weer op, Ayanna. Het is vast een misverstand. Er zijn honderd-en-een verklaringen mogelijk.’

‘Mrs. Dennett,’ zegt Ayanna, en dan dringt het met een schok tot me door: er is iets gebeurd. Het voelt als een stomp in mijn maag, en het eerste beeld dat bovenkomt, is dat van mezelf, zeven of acht maanden zwanger van Mia. Ze stompt en schopt zo dapper, dat zich kleine handjes en voetjes aftekenen in mijn buik. Ik trek een barkruk uit, ga zitten aan het kookeiland en bedenk dat Mia voor ik het weet vijftwintig wordt, terwijl ik nog niet eens heb nagedacht over een cadeautje. Ik heb geen feestje voorgesteld of geopperd om een tafel te reserveren in een goed restaurant in de stad voor ons allemaal – James en Grace en Mia en ik.

‘Wat stel je dan voor?’ vraag ik. Aan de andere kant klinkt een zucht.

‘Ik hoopte eigenlijk dat u zou zeggen dat Mia bij u was,’ zegt ze.

GABE

ERVOOR

Het is al donker wanneer ik voor de deur parkeer. Door de ramen van het huis in tudorstijl stroomt het licht uit over de met bomen omzoomde straat. Binnen wachten mensen op een kluitje op mijn komst. De rechter, om te beginnen, ijsberend door de kamer, en Mrs. Dennett, die op het puntje van een leunstoel zit en een glas aan haar mond zet – met iets alcoholisch, vermoed ik. Er zijn agenten in uniform en nog een andere vrouw, een brunette, die door het raam naar buiten tuurt, terwijl ik treuzel met uitstappen om mijn grootse entree nog even uit te stellen.

De Dennetts zijn net als alle andere gezinnen in North Shore, een lint van buitenwijken aan de oever van Lake Michigan, ten noorden van Chicago. Ze zijn stinkend rijk. Geen wonder dat ik met uitstelneigingen achter het stuur blijf zitten, terwijl ik het tuinpad naar die kast van een huis op zou moeten lopen, met alle gezag en invloed die ik heet te hebben.

Ik denk aan wat de sergeant zei toen hij mij op de zaak zette. *Verkloot dit niet.*

Vanuit de veilige warmte van mijn aftandse brik tuur ik naar het statige herenhuis. Vanbuiten lijkt het minder kolossaal dan ik me het inwendige voorstel. Het huis straalt van boven tot onder die ouderwetse charme van de Engelse tudorstijl uit, met het vakwerk en de smalle ramen en het steile puntdak. Het doet me denken aan een middeleeuws kasteel.

Men heeft mij met klem gemaand het niet aan de grote klok te

hangen, maar ik word wel geacht me vereerd te voelen dat de sergeant mij deze potentieel geruchtmakende zaak heeft gegeven. Toch voel ik dat op de een of andere manier niet zo.

Ik loop over het grasveld naar het pad dat naar de twee treetjes voor de voordeur leidt en klop aan. Het is koud. Ik hou mijn handen warm in mijn zakken, terwijl ik wacht. Ik voel me belachelijk armoedig in mijn vrijetijdskleding – een kakibroek en een polo, verborgen onder een leren jasje -- op het moment dat ik word begroet door een van invloedrijkste politierechters van het land.

‘Edelachtbare,’ groet ik, en zonder op zijn uitnodiging te wachten loop ik naar binnen. In mijn houding ligt meer gezag dan ik in werkelijkheid voel, een rudimentair zelfvertrouwen dat ik kennelijk nog ergens achter de hand heb voor dit soort momenten. Rechter Dennett is letterlijk en figuurlijk een man van formaat. Als ik hier een potje van maak, sta ik op straat, in het gunstigste geval. Mrs. Dennett staat op uit haar fauteuil. ‘Blijf toch zitten als-tublieft,’ zeg ik op mijn meest beschaafde toon.

De andere vrouw, Grace Dennett neem ik aan, afgaand op mijn vooronderzoek, wacht de rechter en mij op bij de overgang tussen de hal en de woonkamer. Ze is nog vrij jong, eind twintig, begin dertig hooguit.

‘Rechercheur Hoffman,’ zeg ik zonder de plichtplegingen die een eerste kennismaking misschien vereist. Ik glimlach niet; ik steek mijn hand niet uit. De vrouw stelt zich inderdaad voor als Grace. Door mijn eerdere research weet ik dat ze senior partner is bij advocatenkantoor Dalton & Meyers. Ik heb echter aan mijn intuïtie genoeg om al na een seconde te weten dat ik haar niet mag; haar verheven air, de minachting in haar blik voor mijn volkse kleding en de cynische ondertoon in haar stem bezorgen me koude rillingen.

Als Mrs. Dennett begint te praten, hoor ik haar nog altijd ster-

ke Britse accent, hoewel ik door mijn eerdere spitwerk weet dat ze al sinds haar achttiende in de VS woont. Ze lijkt in paniek. Dat is waar ik het eerst toe neig. Haar stem klinkt schrill; haar vingers plukken aan alles binnen handbereik. ‘Mijn dochter wordt vermist, rechercheur,’ zegt ze met een trilling in haar stem. ‘Haar vrienden hebben haar niet gezien. Niet gesproken. Ik heb haar eindeloos gebeld op haar mobiel, steeds weer iets ingesproken.’ Haar stem stokt door de manmoedig ingeslikte tranen. ‘Ik ben naar haar flat geweest om te zien of ze daar soms was,’ vervolgt ze, om dan te erkennen: ‘Ik ben dat hele eind ernaartoe gereden, en toen liet de huisbaas me niet binnen.’

Mrs. Dennett is een adembenemende vrouw. Ik staar, of ik wil of niet, naar de manier waarop het lange blonde haar over de opvallende glimp van het décolleté valt, dat tevoorschijn piept uit haar blouse, waarvan ze het bovenste knoopje niet heeft dichtgedaan. Ik ken de foto’s van Mrs. Dennett, staand naast haar man op de trappen van het gerechtsgebouw. Maar naast de echte Eve Dennett vallen foto’s in het niet.

‘Wanneer hebt u haar voor het laatst gesproken?’ vraag ik.

‘Vorige week,’ antwoordt de rechter.

‘Nee, James, niet vorige week,’ zegt Eve. Ze valt even stil, zich bewust van de geërgerde blik van haar man door haar onderbreking, en vervolgt dan: ‘Eervorige week. Of misschien zelfs de week dáárvor. Zo gaat dat in onze relatie met Mia. Soms spreken we elkaar weken niet.’

‘Dus dit is op zich niet ongebruikelijk?’ vraag ik. ‘Dat u een tijd niets van haar hoort?’

‘Nee,’ erkent Mrs. Dennett.

‘En jij, Grace?’

‘We hebben elkaar vorige week nog gesproken. Even kort, aan de telefoon. Ik geloof dat het woensdag was. Of anders donder-

dag. Ja, het was donderdag, want toen ze belde, kwam ik net aan bij de rechtbank voor een hoorzitting over een uitsluitingsmotie.' Ze vermeldt het tussen neus en lippen, gewoon om me even te laten weten dat ze advocaat is, alsof dat nog niet duidelijk was door het krijtstreepak en het lederen attaché-koffertje aan haar voeten.

'Ging het om iets bijzonders?'

'Gewoon een typisch geval van Mia.'

'Wat wil dat zeggen?'

'Gabe.' De rechter onderbreekt me.

'Rechercheur Hoffman,' zeg ik op gebiedende toon. Als ik hem moet aanspreken als 'edelachtbare', kan hij mij ook aanspreken met 'rechercheur'.

'Mia is erg gehecht aan haar onafhankelijkheid. Ze zoekt overal haar eigen weg, zou je kunnen zeggen.'

'In theorie is uw dochter dus sinds donderdag weg?'

'Een vriendin heeft haar gistermiddag nog gesproken, op het werk.'

'Hoe laat?'

'Ik weet het niet precies... Drie uur.'

Ik kijk op mijn horloge. 'Ze is dus nu zevenentwintig uur vermist?'

'Is het waar dat ze pas na achtenveertig uur echt als vermist wordt beschouwd?' vraagt Mrs. Dennett.

'Natuurlijk niet, Eve,' zegt haar man op neerbuigende toon.

'Nee, *ma'am*,' zeg ik. Ik leg met opzet veel warmte in mijn stem. De kleinerende houding van haar echtgenoot staat me tegen. 'De eerste achtenveertig uur vormen in vermissingszaken vaak zelfs de meest cruciale fase.'

De rechter komt tussenbeide. 'Mijn dochter wordt niet vermist. Ze is kwijt. Ze is de hort op, doet ergens iets onbezonnens

en onverantwoordelijks. Maar vermist wordt ze niet.’

‘Edelachtbare, wie heeft uw dochter dan als laatste gesproken, voordat ze...’ Ik ben een klierig type, dus ik móét het wel zeggen. ‘...kwijtraakte?’

Het antwoord komt van Mrs. Dennett. ‘Een zekere Ayanna Jackson. Ze is een collega van Mia.’

‘Hebt u een nummer waarop ik haar kan bereiken?’

‘Op een papiertje. In de keuken.’

Ik geef een van de agenten een knikje, en hij loopt naar de keuken om het te halen.

‘Heeft Mia zoiets eerder gedaan?’

‘Nee. Absoluut niet.’

Uit de lichaamstaal van de rechter en Grace Dennett trek ik echter andere conclusies.

‘Dat is niet waar, mam,’ zegt Grace verwijtend. Ik kijk haar verwachtingsvol aan. Advocaten kunnen úren naar zichzelf luisteren. ‘Er zijn zeker vijf of zes voorvallen geweest waarbij Mia een hele nacht de hort op ging zonder iets te laten weten. God mag weten wat ze deed en met wie.’

Inderdaad, denk ik. Grace Dennett is een kreng. Grace heeft haar vaders donkere haar. Ze heeft de lengte van haar moeder en de bouw van haar vader. Geen goede combinatie. Sommige mensen noemen het misschien een zandloperfiguur; waarschijnlijk zou ik het ook zo noemen als ik haar aardig vond. Nu hou ik het gewoon op ‘gezet’.

‘Dat is iets heel anders. Toen zat ze op de middelbare school. Ze was wat naïef en ongezeglijk, maar –’

‘Eve, maak het nou niet groter dan het is,’ zegt de rechter.

‘Drinkt Mia?’ vraag ik.

‘Niet veel,’ antwoordt Mrs. Dennett.

‘Hoe kun je weten wat Mia doet, Eve? Jullie zien elkaar zelden.’

Ze gaat met haar hand naar haar loopneus, en even staar ik zo verbluft naar de knol van een diamant aan haar vinger, dat ik James Dennett niet meer omstandig uit de doeken hoor doen dat zijn vrouw had nagelaten te wachten tot hij thuiskwam voordat ze Eddie belde – al valt me eerlijk gezegd wel op dat de rechter mijn baas niet alleen aanduidt met zijn voornaam, maar zelfs met zijn bijnaam. De rechter lijkt te denken dat zijn dochter aan de boemel is en dat dit geen zaak is voor de autoriteiten.

‘Volgens u is er geen reden om de politie erbij te betrekken?’ vraag ik.

‘Geen enkele. Dit is een familiekwestie.’

‘Hoe zit het met Mia’s werkhouding?’

‘Pardon?’ zegt de rechter verstoord. In zijn voorhoofd verschijnen fronsrimpels, die hij met een geërgerd gebaar weer wegwrijft.

‘Haar werkhouding. Heeft ze een gedegen arbeidsverleden? Is ze vaker een dag niet op haar werk verschenen? Meldt ze zich vaak af, zegt ze weleens dat ze ziek is terwijl dat niet zo is?’

‘Dat weet ik niet. Ze heeft een baan. Ze krijgt betaald. Ze kan zichzelf bedruipen. Ik vraag haar er niet naar.’

‘Mrs. Dennett?’

‘Ze houdt van haar werk. Met hart en ziel. Ze heeft altijd al voor de klas willen staan.’

Mia is docent beeldende vorming. Middelbare school. Ik schrijf het op als geheugensteuntje.

De rechter wil weten of dat volgens mij van belang is. ‘Dat zou kunnen,’ antwoord ik.

‘Hoe dan?’

‘Edelachtbare, ik probeer uw dochter gewoon te begrijpen. Meer inzicht te krijgen in wie ze is. Dat is alles.’

Bij Mrs. Dennett zitten de tranen inmiddels erg hoog. Haar blauwe ogen worden dik en rood, terwijl ze aandoenlijke pogin-

gen doet de tranen tegen te houden. ‘Denkt u dat er iets met Mia is gebeurd?’

Daarom liet u me toch komen, denk ik. U denkt dat er iets met Mia is gebeurd. Maar ik zeg: ‘Laten we nu in actie komen, dat is wat ik denk, dan kunnen we later altijd nog God op onze blote knieën danken als het een groot misverstand blijkt te zijn. Ik ga ervan uit dat er niets met Mia aan de hand is, geloof me, maar ik zou hier niet graag blind aan voorbijgaan zonder er op zijn minst naar te kijken.’ Ik zou mezelf voor mijn kop slaan als – als – zou blijken dat er wél iets aan de hand is. ‘Hoelang woont Mia al op zichzelf?’ vraag ik.

‘Over dertig dagen is het zeven jaar,’ zegt Mrs. Dennett meteen.

Daar kijk ik van op. ‘Houdt u dat bij? Tot op de dag?’

‘Sinds haar achttiende verjaardag. Ze stond te popelen om hier weg te komen.’

‘Niet dat dat verder mijn zaken zijn,’ zeg ik, maar eerlijk gezegd weet ik genoeg. Ik sta ook te popelen om hier weg te komen. ‘Waar woont ze op dit moment?’

Het antwoord komt van de rechter. ‘Een flat in de stad. In de buurt van Clark en Addison.’

Ik ben een fanatieke supporter van de Chicago Cubs, dus daar word ik heel blij van. Zeg Clark of Addison waar ik bij ben, en ik spits mijn oren als een gretige pup. ‘Wrigleyville. Dat is een goede buurt. Veilig.’

‘Ik kan u het adres wel geven,’ biedt Mrs. Dennett aan.

‘Ik zou er graag even gaan kijken, als dat kan. Misschien zijn er ruiten gebroken, sporen van braak.’

Mrs. Dennetts stem bibbert even als ze vraagt: ‘Denkt u dat iemand is binnengedrongen in Mia’s flat?’

Ik probeer een geruststellende toon aan te slaan. ‘Ik wil er ge-

woon even een kijkje nemen. Mrs. Dennett, is er een portier in het complex?’

‘Nee.’

‘Een alarmsysteem? Camera’s?’

‘Hoe moeten wij dat weten?’ vraagt de rechter nors.

‘Gaat u er nooit langs?’ vraag ik voordat ik mezelf de mond kan snoeren. Ik wacht op een antwoord, maar dat blijft uit.

EVE

ERNA

Ik rits haar jas voor haar dicht en trek de capuchon over haar hoofd, voordat we de onbarmhartige wind van Chicago in lopen. ‘We moeten even opschieten,’ zeg ik, en ze knikt zonder te vragen waarom. De windstoten blazen ons bijna omver als we naar de SUV van James lopen, die een paar meter verderop staat, en als ik haar elleboog pak, weet ik één ding zeker: als de een valt, gaat de ander ook neer. De parkeerplaats is één ijsvlakte, vier dagen na kerst. Ik probeer haar te behoeden voor de kou en de meedogenloze wind door haar tegen me aan te trekken en een arm om haar middel te slaan, hoewel ik aanzienlijk kleiner en ranker ben dan zij en heel goed weet dat ik hopeloos tekortschiet.

‘Volgende week gaan we weer,’ zeg ik tegen Mia als ze achter instapt. Mijn stem klinkt hard boven het rumoer uit van de dichtslaande portieren en dichtklikkende veiligheidsgordels. De radio schalt ons tegemoet; de motor hoest amechtig op deze bitterkoude dag. Mia krimpt ineem, en ik vraag James of hij alsjeblieft de radio wil uitzetten. Achterin staart Mia stilletjes uit het raam, kijkend naar de auto’s, drie vandaag, die rond ons cirkelen als hongerige haaien, de mannen achter het stuur opdringerig en roofzuchtig. Een van hen houdt een fotocamera voor zijn ogen, en de flits verblindt ons bijna.

‘Waar blijft de politie als je ze nodig hebt, verdomme?’ vraagt James in het luchtledige, en hij laat de claxon blèren, tot Mia’s handen omhoogkomen om haar oren te beschermen tegen het

akelige geluid. De camera's flitsen weer. De auto's hangen rond op de parkeerplaats, met draaiende motor, heldere rook uitbrakend met hun uitlaten, de grauwe dag tegemoet.

Mia kijkt op en ziet mij naar haar kijken. 'Hoorde je wat ik zei, Mia?' vraag ik op vriendelijke toon. Ze schudt van nee, en ik kan de hinderlijke gedachte die door haar hoofd speelt bijna horen: *Chloe. Ik heet Chloe.* Haar blauwe ogen zijn vastgezogen aan de mijne, die rood en vochtig zijn van de ingehouden tranen, een alledaags verschijnsel sinds Mia terug is, maar zoals altijd is James er als de eerste bij om me te zeggen dat ik me moet inhouden. Ik doe mijn best het te begrijpen, plak een glimlach op mijn gezicht, geforceerd en toch volkomen oprecht, en in mijn hoofd dolen de woorden rond die ik voor me hou. *Niet te geloven dat je er weer bent.* Ik waak er zorgvuldig voor Mia te dicht op de huid te zitten, zonder goed te weten hoeveel ruimte ze nodig heeft, maar in de zekerheid dat ik die grens niet wil overschrijden. Ik zie haar kwelling in elk gebaar en elke blik, in hoe ze staat, zonder het blakende zelfvertrouwen van de Mia van vroeger. Ik begrijp dat er iets afschuwelijks met haar is gebeurd.

Ondertussen vraag ik me wel af of ze ook in de gaten heeft dat er iets met mij is gebeurd.

Mia wendt haar blik af. 'We gaan volgende week weer naar dokter Rhodes,' zeg ik, en ze knikt. 'Dinsdag.'

'Hoe laat?' vraagt James.

'Eén uur.'

Hij raadpleegt eenhandig zijn mobiel en zegt dan tegen me dat ik alleen met Mia naar die afspraak zal moeten. Hij zegt dat er een rechtszaak is die hij echt niet kan laten schieten. En bovendien, voegt hij eraan toe, weet hij dat ik het ook prima alleen red. Ik antwoord dat ik het natuurlijk wel red, maar ik buig naar hem toe en fluister tegen hem: 'Ze heeft je nu hard nodig. Jij bent haar va-

der.' Ik herinner hem eraan dat we het hier over hebben gehad en dat we het erover eens waren en dat hij iets had beloofd. Hij zegt dat hij zal proberen of er iets te regelen valt, maar de twijfel is gezaaid. Ik zie dat hij ervan overtuigd is dat zijn onwrikbare werk-schema geen ruimte laat voor een familiecrisis als deze.

Achterin staart Mia uit het raam naar de wereld die voorbijvliegt, terwijl we zovend over de I-94 de stad uit rijden. Het is bijna halfvier op de vrijdagmiddag voor het oudjaarsweekend, dus het verkeer is een helse puinhoop. We komen tot stilstand en wachten en kruipen dan met een slakkengangetje verder met hooguit vijftig kilometer per uur. James heeft hier geen geduld voor. Hij tuurt in de binnenspiegel, wachtend tot de paparazzi weer opduiken.

'Maar goed, Mia,' begint James om iets te doen te hebben. 'Die peut zegt dus dat je aan geheugenverlies lijdt.'

'O, James,' smeek ik, 'niet nu, alsjeblieft.'

Mijn man is niet bereid te wachten. Hij wil dit tot op de bodem uitzoeken. Mia is nog maar een kleine week terug, thuis bij James en mij omdat ze niet alleen kan zijn zoals ze eraan toe is. Ik denk terug aan eerste kerstdag, toen de sleetse bruine auto hotsend de oprit op draaide met Mia achterin. Ik herinner me hoe James, zo afstandelijk en zo blasé als hij vrijwel altijd is, zich naar de voordeur worstelde en de eerste was die haar begroette. Ik zie weer voor me hoe hij de uitgeteerde vrouw in zijn armen sloot op onze besneeuwde oprit alsof h^{ij}, en niet ik, al die lange, angstige maanden had gerouwd.

Sindsdien heb ik die kortdurende opluchting zien verschrompelen. In haar wezenloze staat werd Mia meer en meer een ballast voor James, niets meer dan de zoveelste zaak op zijn eindeloze rol in plaats van onze dóchter.

'Wanneer dan wel?'

‘Een andere keer, alsjeblieft. En die vrouw is trouwens een professional, James,’ zeg ik stellig. ‘Een psychiater. Ze is geen “peut”.’

‘Ook goed. Mia, die psychiater zegt dat je lijdt aan geheugenverlies,’ herhaalt hij, maar Mia reageert niet. Hij kijkt naar haar in de binnenspiegel, met die donkerbruine ogen die haar vasthouden. Heel even doet ze haar best te blijven terugkijken, maar dan daalt haar blik af naar haar handen en wijdt ze zich met volle aandacht aan een korstje. ‘Wil je daar iets over zeggen?’ vraagt hij.

‘Dat zei ze ook tegen mij,’ zegt ze, en ik denk aan wat de dokter zei toen ze tegenover James en mij in de trieste spreekkamer zat – Mia mocht gaan en was naar de wachtkamer gestuurd om daar in oude modebladen te bladeren – en ons de definitie gaf, recht uit het psychiatrisch handboek, van een acute stressstoornis, en ik meteen moest denken aan die arme Vietnam-veteranen.

Hij zucht. Ik zie dat James het onwaarschijnlijk vindt, het idee dat haar geheugen zomaar in het niets is verdwenen. ‘Hoe zit het dan? Je herinnert je wel dat ik je vader ben en dat dit je moeder is, maar je denkt ook dat je Chloe heet. Je weet hoe oud je bent en waar je woont en dat je een zus hebt, maar je weet helemaal niets van Colin Thatcher? Je hebt oprecht geen idee waar je de afgelopen drie maanden bent geweest?’

Ik spring in de bres voor Mia en zeg: ‘Het heet selectief geheugenverlies, James.’

‘Dus de ene herinnering pikt ze er wél uit en de andere niet, wil je dat zeggen?’

‘Dat doet Mia niet zelf – haar onderbewuste of onbewuste of iets dergelijks doet dat. Het bergt de pijnlijke gedachten op, buiten haar bereik. Dat is niet iets waar ze zelf toe heeft besloten. Haar lichaam helpt haar zo om hiermee om te gaan.’

‘Om waarmee om te gaan?’

‘Met alles, James. Met alles wat er is gebeurd.’

Hij wil weten wat we eraan gaan doen. Daar heb ik niet echt een antwoord op, maar ik opper: 'Het is een kwestie van tijd, neem ik aan. Therapie. Medicijnen. Hypnose.'

Hij lacht schamper; in zijn ogen is hypnose al even ongeloofwaardig als geheugenverlies. 'Wat voor medicijnen?'

'Antidepressiva, James,' zeg ik. Ik draai me om en zeg met een klopje op Mia's hand: 'Misschien krijgt ze haar geheugen wel niet meer terug, en dat is dan ook goed.' Ik kijk even bewonderend naar haar, mijn bijna volmaakte spiegelbeeld, al is ze dan langer en jonger en heeft ze nog jaren te gaan voor de eerste rimpels en de eerste witte strengen die mijn bos goudblonde lokken infiltreren.

'Hoe kunnen antidepressiva iets voor haar geheugen doen?'

'Ze kunnen ervoor zorgen dat ze zich beter voelt.'

Hij neemt nooit een blad voor de mond. Dat is een van James' gebreken. 'Ja maar Jezus, Eve, als ze het zich niet kan herinneren, waarom zou ze zich er dan beroerd om voelen?' vraagt hij, en na dit kennelijke punt achter de conversatie dwalen onze blikken af naar buiten, naar het verkeer.